

Aleks Petroski iz Kolorada se zanima za vesolje. Pa ne samo zanima, pravzaprav ga obožuje tako zelo, da hoče z lastno raketo tja poslati posnetke, da bi lahko inteligentna vesoljska bitja spoznala, kakšna je Zemlja. Na raketnem tekmovanju je sicer neuspešen, a spozna ogromno novih prijateljev, ki ga spremljajo v Las Vegas, da bi poiskal sled za odtujenim očetom. Namesto njega najde polsestro Terro, izgubi pa svojega psa. Tu pa se težave pravzaprav šele dobro začnejo ...

Mladinski roman Jacka Chenga stavi na Aleksa in njegovo misijo, in zato je tudi uspešen – prikupni posebnost nas prevzame že na čisto prvi strani, ko predstavi svojega psa, poimenovanega po Carlu Saganu. Knjiga ni kar tako poimenovana *Vesolje, me slišiš?*, saj jo prežemajo takšne in drugačne vesoljske tematike. Aleks je strasten oboževalec raketne znanosti, fizike, astronomije ... Pogosto uporablja vesoljske metafore; razsvetljen Las Vegas »je videti kot kakšna galaksija oranžnih in belih zvezd ali barvita nebula«, meditacijo pa primerja s črno luknjo, pripoveduje tudi šale o observatorijih in Koperniku. Nenehno ugiba, kakšna bodo bitja, ki bodo našla njegove posnetke, pri čemer pokaže veliko domišljije: »Ali pa ste kot ogledala, in ko se postavite pred koga drugega, zrcalite njegovo podobo.«

Prav tako pohvalno je, da zna Cheng prepričati, da gre res za otroka oziroma mladostnika. Aleks na vsakem koraku poudarja, da je zrelejši od svojih vrstnikov, občutljiv je tudi, če se kdo zmoti, koliko je star, in ga takoj popravi, prav tako pa rad izpostavi, da je že skoraj dvanajst, kar je tipično obnašanje za tako starost. Prav tako ne pozna nekaterih konceptov, ki so starejšim čisto samoumevni, saj je še premlad. Tu gre tako za stvari, ki so današnjim mladostnikom s čisto tehnološkega vidika nepredstavljive, recimo, da včasih ni bilo interneta (Aleks celo vpraša, kaj je videokaseta). Obenem pa po svoje razume kakšne stvari, ki jih počnejo odrasli, saj pač še nima dovolj izkušenj. Res zabavno izpade, ko si v Terrinem imenu dopisuje z njenim fantom. Ta poskuša flirtati v slogu »Ali je bil tvoj očka tat? Ker je ukradel zvezde in jih nasul v tvoje oči,« Aleks pa mu vehementno odpiše, da »zvezd v nobenem primeru ne moreš ukrasti z neba, ker so tudi nam najbližje oddaljene na milijone kilometrov.« Vseeno včasih izpade preveč nevedno, sploh glede na to, koliko ve o znanosti, zato na trenutke spominja na protagonista Haddonove knjige *Skrivnostni primer ali kdo je umoril psa*, ki je sicer avtist. Vseeno pa gre za lik, ki

preseneča, navdušuje in je nasploh humoren in prepričljiv.

Ker Aleks vse dogajanje snema na svoj zlati ipod, knjiga ni razdeljena na poglavja, ampak na posnetke, vsak ima pripisano zaporedno številko in dolžino, vmes pa kakšen tudi manjka. To daje pripovedi svojstveno živost, posneti so tudi pogovori z drugimi, tekst res deluje kot transkripcija zvočnega materiala; Aleksa včasih kdo vpraša, kaj počne, kdo mu skoči v besedo, včasih sam zniža glas, prosi koga, če bo kaj povedal, se opraviči, če je preglasen ... V oglatih oklepajih pa so zapisani tudi drugi zvoki, recimo klikanje tipk, dež, pasji lajež, trkanje, in vse to daje romanu tisto svežino, šarm in čisto posebno vzdušje, ki ga loči od ostalih mladinskih romanov. Čeprav je vsebinsko precej razmahnen in (pre)poln raznih dogodkov, ohranja rdečo nit, ker se osredotoči na protagonista in njegovo misijo. Res pa je, da Aleks na svojem popotovanju začuda srečuje same prijazne, sočutne in poštene ljudi brez slabih namenov – če bi isto zgodbo pisal kak bolj negativno nastrojen avtor, bi bil kar problem. Vseeno knjiga ni le še ena pocukrana pustolovščina, dogajajo se tudi resne in težke stvari, zato je še bolj dragoceno, da junak ostaja zvest svoji strasti, dokler ga vesolje končno ne bo slišalo.

Informacije o knjigi so dostopne na [spletni strani](#) .

Avtorica: Veronika Šoster

{fshare id=3284}